

2. Поддьяков А. Н. Психология конкуренции в обучении [Текст] /А. Н. Поддьяков; Гос. ун-т – Высшая школа экономики. – М.: Изд. дом ГУ ВШЭ, 2006 – 231, [1] с.

3. Хорни К. Невротическая личность нашего времени; Самоанализ [Текст] / К. Хорни ; пер. с англ. В. В. Старовойтов ; общ. ред. Г. В. Бурменская. –М. : Прогресс, 2000. – 480 с. – (Мастерская психологии и психотерапии).

4. Ярошевский М.Г. Оппонентный круг и научное открытие. [Электронный ресурс] /М.Г. Ярошевский // Вопросы философии – 1983. – №10. – с. 49-61. Режим доступа до журн.: [http:// www.gpntb.ru/win/mentsin2.cfm?KEY=178](http://www.gpntb.ru/win/mentsin2.cfm?KEY=178).

*Мирвода С.І., старший викладач кафедри менеджменту
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»
м. Київ, Україна*

ЗНАЧЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ФОРМУВАННІ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Проблеми розвитку соціальної інституціоналізації нових світових тенденцій у змісті й формах культурної та освітньої діяльності виявилася на початку 70-х рр. ХХ століття. Ці соціальні імперативи відбивають рух сучасного суспільства до інформаційного, відкритого суспільства. Відбувається суперечливий перехід від техногенної до антропогенної цивілізації. Освіта та культура завжди є «дзеркалом» соціальних і інших відносин, що об'єктивно існують у суспільстві. Інституціоналізація в культурній сфері, тобто установа яких-небудь нових суспільних інститутів, правове й організаційне закріплення тих або інших суспільних відносин, виразилося в досить відчутному різноманітті форм.

Сучасна культурна сфера повинна адекватно відбивати й задовольняти потреби суспільства. Однак форми організації одержання й відновлення культурної спадщини в Україні практично збереглися в незмінному виді. Реальними кроками в рішенні цих проблем є: створення єдиного інформаційно-освітнього культурного середовища; використання відкритих форм навчання українських традицій; забезпечення відкритого дистанційного доступу до розподілених інформаційних і технологічних ресурсів сфери культури.

Створення перспективної системи освіти в галузі культури, здатної підготувати українське суспільство в цілому й кожну людину окремо до життя в умовах конкурентоспроможної економіки, - одна з важливих і актуальних

проблем, рішення якої можливо лише на рівні державної політики. Розвиток системи освіти в сфері культури в нинішніх умовах визначається необхідністю неперервної, гнучкої, модульної, самостійної, випереджальної, розподіленої освіти, тобто реалізацією принципів відкритої освіти.

При створенні системи відкритої освіти в галузі культури повинні бути повною мірою використані накопичені в українській вищій школі науковий, методичний, кадровий і виробничий потенціал, інформаційні ресурси й технології, досвід проведення дистанційної освіти, що існує, телекомунікаційна інфраструктура (універсальні канали зв'язку) і організаційні структури вищої та середньої школи.

Новим принципом освіти в галузі культури стає управління знаннями, а новими технологіями - формалізація створення знань, передачі (поширення) знань (доступу до знань) і контролю знань. Рівноправний доступ до таких технологій варто забезпечити на всіх рівнях систем освіти сфери культури. У світі йдуть глибинні й об'єктивні процеси формування єдиного відкритого освітнього простору. Створюються спеціалізовані освітні структури відкритого типу. Ведеться пошук відповідної організаційної структури й установ освіти (особливо, освіти дорослих), які забезпечили б перехід від принципу «освіти на все життя» до принципу «освіти через все життя», - найважливіша проблема XXI століття. Все це повною мірою відноситься до сфери культури.

У теперішній час набирають обертів світні установи розподіленого типу, або гіперпровайдери відкритої освіти в галузі культури, що можуть стати такими соціальними інститутами, які були б здатні надавати людині різноманітні набори освітніх послуг, що дозволяють учитися безупинно й одержувати сучасні професійні знання в культурній сфері. Для цього необхідно дати можливість кожному слухачу, вибудувати ту освітню траєкторію, що найбільш повно відповідала б його освітнім і професійним здатностям і потребам, культурним уподобанням, незалежно від його місцезнаходження. У підсумку, необхідно сформувати таку інформаційну мережу (консорціум) зв'язаних один з одним навчальних установ в сфері культури, що припускала б наявність інформаційно-педагогічного простору освітніх послуг, та які забезпечують взаємозв'язок і наступність програм (здатних задовольняти культурні запити й потреби населення), можливість багатомірного руху фахівця в освітньо-професійному просторі в сфері культури й створення для нього оптимальних умов розвитку своїх творчих уподобань через навчання й культурний освітній професійний консалтинг.

Відкрита освіта у сфері культури - система організаційних, педагогічних і інформаційних технологій, у якій архітектурними й структурними рішеннями забезпечуються відкриті стандарти в галузі культури на інтерфейси, формати й протоколи обміну інформацією з метою забезпечення мобільності, інтероперабельності, стабільності, ефективності й інших позитивних якостей, що досягаються при створенні відкритих систем [1; 2].

Відкрита освіта у сфері культури - система, у якій реалізується творчий процес навчання й здійснюється індивідуумом досягнення й підтвердження його культурно - освітнього цензу. Основу освітнього процесу у відкритій освіті сфери культури становить цілеспрямована, контрольована, інтенсивна

самостійна робота слухача, котрий може розвивати свої творчі здібності, вчитися в зручному для себе місці, за індивідуальним розкладом, маючи при собі комплект спеціальних засобів навчання й погоджену можливість контакту з викладачем по телефону, факсу, електронній або звичайній пошті, а також особистого контакту.

Відкрита модель освіти у сфері культури - результат історичного еволюційного шляху розвитку культури й становлення інформаційної цивілізації, як невід'ємної її частини, не залежить від політики держави в галузі освіти [3; 4].

Традиційні форми одержання освіти у галузі культури - денна, заочна, екстернат у системі відкритої освіти інтегруються в єдиний освітній простір.

Ціль відкритої освіти - підготовка слухачів до повноцінної й ефективної участі в суспільній і професійній культурних областях в умовах інформаційного суспільства.

Принципи відкритої освіти у сфері культури:

- вступ у вищий навчальний заклад поза конкурсом при наявності значних творчих здібностей;

- відкрите планування навчання у відповідності до творчих уподобань - свобода складання індивідуальної програми навчання шляхом вибору із системи курсів музики, архітектури, малюнку та ін..;

- свобода вибору часу й темпу навчання - прийом студентів у ВНЗ протягом усього року, відсутність фіксованих строків навчання;

- свобода у виборі місця навчання - студенти можуть бути фізично відсутніми основну частину навчального часу у навчальних аудиторіях, можуть самостійно вибирати, де навчатися;

- перехід від принципу "освіти на все життя" до принципу "освіти через все життя";

- перехід від руху студента до знань до зворотного процесу - знання доставляються людині.

Вільний розвиток індивідуальності у сфері культури - основний фактор відкритої освіти. Класична модель освіти припускає тверді норми, що уніфікують людську індивідуальність.

Література

1. Вениаминов В. Альфа и омега качественного образования / В.Вениаминов // Вузовские вести. – 2003. – № 24.– С. 10.

2. Викторова Л. В. Инновационные процессы в образовании / Л.В. Викторова // Инновации в образовании. – 2002. - №2. – С.6.

3. Винницький М. Впровадження третього циклу вищої освіти - ключ до успіху Болонського процесу / М. Винницький // Вища школа. – 2008. – № 12. – С. 20-27.

4. Винославська О. Проектування інноваційної діяльності як складова педагогічної майстерності викладача вищої школи / О. Винославська, Г. Ложкін // Вісник Львівського університету. Серія Педагогічна. – 2009. – Вип. 25. – С. 48-56.

